

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De dæmoniaco, surdo & muto, Sermo LI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

uos stringit, iungit ossa, compleat viscera, firmat artus,
& gressus ad cursum suscitat in viuo cadavere iam
sepultos. *Tolle lectum tuum.* Hoc est, porta portantem,
omnes muta vices: ut quod est infirmitatis testimoniū
sit probatio sanitatis: ut lectus doloris cui sit
mea cū actionis indicium, ut receptæ fortitudinis
magnitudinem ponderis afferat magnitudo. *Vade, in-*
quit, in domum tuā. Ne Christiana fide curatus, in viis
Iudaicæ perfidiæ iam moreris.

De dæmoniaco, surdo & muto, Sermo L I.

QVI A solito plus sese terris æstus infuderat,
dju tacui, ne compressio quæ ex desiderio na-
scitur audiendi, ipsa nobis cynocauinatum genera-
ret incendium: nunc vbi aerem temperies mitiga-
uit autumni, dominicum, iuuante Domino, reu-
camur ad verbum. Cū filium suum quidam surdi &
muti spiritus furore possēsum ingereret domino
curandum, Dominum præter morem patientiæ suæ
Euangelista sic retulit, fuisse commotum, ut antè in
patris vulnus ipse inueheretur, quām ad filij mo-
ueretur curam. *Respondens, inquit, unus de turba, dixit;* Mar. 9.
Magister, attuli filium meum ad te, habentem spiritum
mutum: qui ubiunque cum apprehenderit, allidit eum, &
spumat, & stridet deibus & arescit: & dixi discipulis tuis,
ut eiicerent eum, & non potuerunt: qui respondens eis dixit;
O generatio incredula. Respondens unus de turba, quid
est quod uno interrogante feriuntur multi: qui est
quod conquirente uno, incredulitatis notantur
omnes: quid est quod ad unius vocem tota genera-
tio superba perfidiæ noncupatur? quid est? quia iste
non ad Deum venerat, sed ad magistrum venerat: curā
non à virtute exigens, sed ab arte: tarditatem cutæ
non causæ deputans, sed curandi impossibilitatem
discipulo

discipulorum magistri imperitiæ assignans: Iudai-
co liuori, inuidiæ Scribarum talem satisfaciens per
clamorem. *Et dixi discipulis tuis, ut eiicerent cum, &*
non potuerunt. Hoc est dicere, esse diabolū, qui Christo
non crederet: esse dæmonem, qui patui possit Chri-
sti nominis habere virtutem. Discipuli non suō, sed
Christi nomine dæmones de obseßis corporibus ef-
fugabant. Quod ergò dæmon discipulis imperanti-
bus non cedebat: iste ad infirmitatem Christi nomi-
nis, non discipulorum trahebat ad culpam. Videns
ergo Dominus Iudæorum sic circumstantes sapere
cateruas: in filiis patrū perfidiā sic inurit, & in genito-
ribus germina sic venenosa percellit. *O generatio in-*
credula. Veniens, inquit, Dominus ad discipulos suos, vi-
dit circa illos turbam magnam, & Scribas conquirentes
cum illis: & confestim omnis populus videns Iesum stupe-
factus est, & expauerunt. Timentes vtique ne quod in-
sultauerant discipulis, veniente magistro hoc perde-
rent: & tanto dæmone fugato ipsa fieret discipulis
causa gloriæ, quæ fuerat confusionis occasio. Hinc
est quòd dominus vno omnibus interrogante re-
spondit. *O generatio incredula quamdiu apud vos ero?*
Quorum incredulitate neque unus dæmon captiuo
fugatur ex corpore. *Quamdiu apud vos ero?* Et non ad
gentes mittam? vbi ad unius discipuli mei vocem
templa corruunt, simulacra fugiunt, consumuntur
aræ, cadunt idola, cæduntur luci, tota dæmonum
potestas antiquis & veterosis sedibus suis gemens
& tremens, & eiulans effugatur: commutantur in
Ecclesiæ delubra, in altaria vertuntur aræ, peco-
rum victimæ mortuorum in viuam cordis hostiam
transferuntur, auguria, diuinationes, somnia, in solo
Dei nutu, in Dei tantū constituūtur arbitrium. *Quam-*
diu apud vos ero? quamdiu patiar vos? Patitur patien-
tia,

tia, non timore: non necessitate, sed misericordia: ex-
pectatione, non metu hos patitur, portat, expectat,
qui redire vult impium, non perire. *Afferte illum ad
me.* quasi longe positum curare non possit, sed afferte
vos incredulitatis vestræ causam, infidelitatis titu-
lum, perfidiæ documentum. *Afferte illum.* Ut qui
saltem docentî Deo noluistis credere, vel dæmone
confitente credatis, & sentiatis vos ipso diabolo ne-
quiores, cum videritis illum confiteri, tremere sui
mox præsentia cognitoris. *Et attulerunt eum, & cum
vidisset eum, statim spiritus conturbanuit illum, & elius in
terra voluebatur spumans.* Voluebatur homo, sed dia-
bolus torquebatur: inuasum vexabat cura, sed inua-
sorem maiestatis iudicis arguebat: sistebat ir captus,
sed puniebatur hostis, diaboli pœna cruciatu hu-
mani corporis apparebat. Opus est fratres, opus est
Dei lumine, ne in opere Dei oculi sic fallantur huma-
ni. *Et interrogauit patrem eius, quantum temporis est, ex
quo hoc accidit ei:* at ille ait, ab infantia. Requirit passio-
nis tempus auctor temporis, medicus passionis tem-
pus requirit, non ut nescius, sed ut sciens nescienti-
bus prodat: denique interrogatione tali tempus ape-
rit, ætatem pandit, reuoluit infantiam, ut tanti mali
causa non tangat sobolem, sed parentem: quia à Deo
sibi datum pignus ad diaboli gratiam, dæmonum re-
tulit ad honoré dicente scriptura. *Et obtulerunt filios*
suos & filias suas dæmoniis. Infantia ut in se diabolo
locum faceret, quid criminis admiserat? quid reatus?
sed replentur dæmone paruuli, quando à parentibus
suis offeruntur diabolo, dæmonum ducentur ad cu-
ram. Denique patris fide soluitur, quem patris infide-
litas alligarat. Patris vox est. *Si quid potes, adiuua
nos misertus nostri.* Hoc est, nos adiuua, miserere no-
bis, quorum reatus aggrauat innocentem, ad quorum

Psal. 150:

M.

pœnam

pœnam infantis periculum sic redundat. Et benè dominus à parentibus fidem repetit, dicens: *Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti.* Et pater. *Credo Domine, adiuua incredulitatem meam.* Pater credit: & sicut diximus, patris liberatur fide, qui patris fuerit infidelitate damnatus. Nam cui genitoris fides profuit, quomodo ei genitoris perfidia potuit non obesse? Quomodo autem sanatus sit, vel quare discipuli, qui multos eiecerat dæmones, hunc nequierint effugare, iuante Domino secuturo sermonē pandemus.

De eisdem, Sermo LII.

DOCTORIS officium est lecta differere, & mysticis obscurata sensibus lucido astruere & demonstrare sermone, ne minor intelligentia inde perniciē generet auditori: vnde scientiam conferre debuit, & potuit salutarem. Hæc est igitur hodiernæ consonantia lectionis. *Et respondens unus de turba dixit: Magister, attuli filium meum habentem spiritum surdum & mutum.* Non dixit, attuli filium meum surdum & mutum, sed attuli filium meum habentem spiritum surdum & mutum. Nunquid nequitia spiritualis humanis distinguitur membris, & sensibus angustatur humanis, vt debilitates nostras, nostras perferat passiones: nec videre possit, nisi fenestris oculorum, & foraminibus aurium capere auditum, sermonem linguae, aut oris officio proferre: & per hoc surdi, mutique statum miserabilem sustinere, cum tenuis & aerea natura carnem nesciat, refutet ossa, velut aura spirans orbem totum tēporis transeat in monumento: diuersas species assumat, varias mutetur in formas, corda penetret, illudat animabus, inspiret impias & turpissimas cogitationes: nec vnde veniat, aut quo redeat, sétiatur: ac si innocuas mētes,

velut